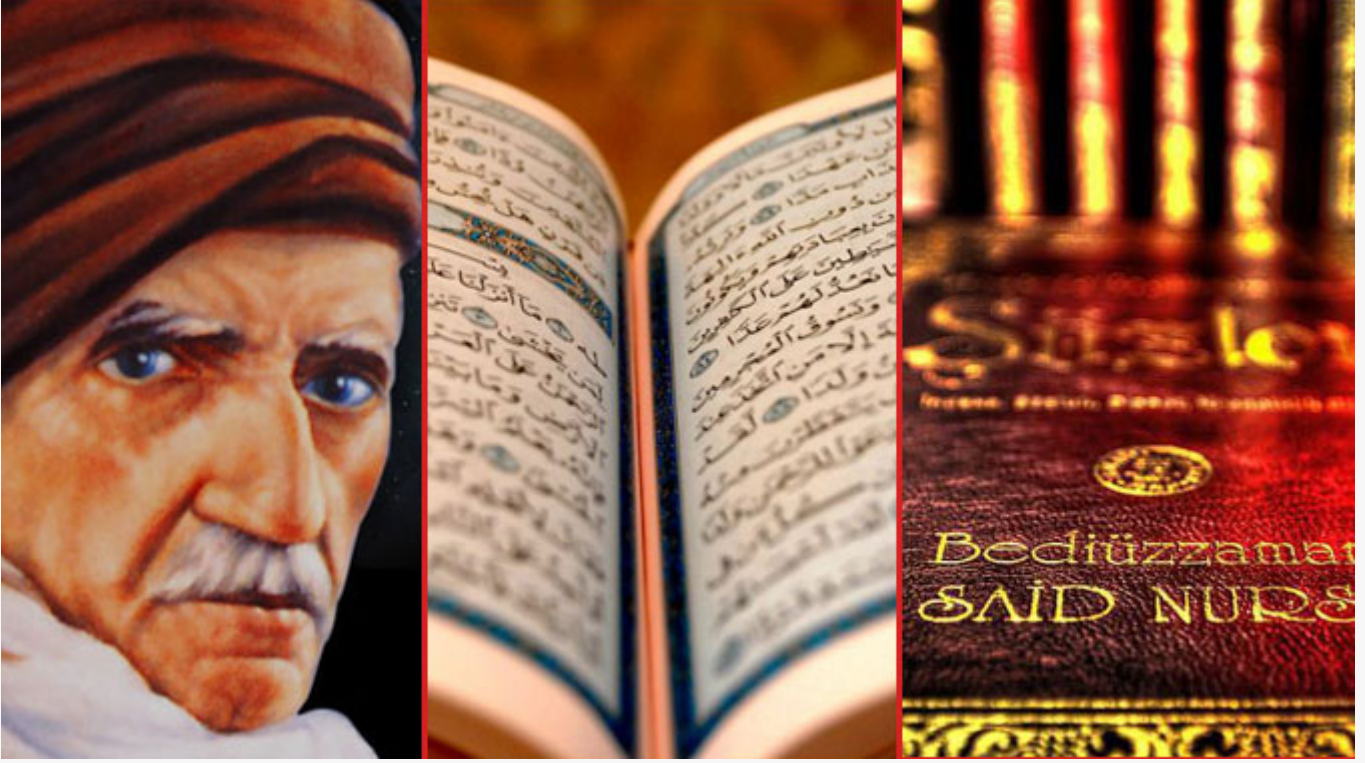

Risale-i Nûr; Mi'rac-ı Kur'ânî'dir

Risale-i Nûr'un yolu hem cadde-i kübra, hem de mi'râc-ı

Kur'ânî'dir. Çünkü arş-ı kemalata çıkaran mi'râc-ı Kur'ân yolu için Bediüzzamân Hazretleri şu tespitleri yapmıştır: "Belâgat-ı Kur'âniyenin ulvî mertebesini ilân etmekle berâber, cezâlet cihetiyle en parlağı ve istikâmet cihetiyle en kısası ve vuzûh cihetiyle beşerin umûmuna en eşmeli olan mi'râc-ı Kur'ânîdir.[1]"

Böylece mi'râc-ı Kur'ânî yolu; Kur'ân'a ait belâgat, Kur'ân'ın kendisine has olan sözleri ve belâgatının yüksek ve yüce mertebesini ilan etmekle birlikte, ahenkli, akıcı ve güzel ifâde olan cezâlet yönüyle en parlağı ve istikâmet cihetiyle en kısası ve kolay anlaşılabilirlik, ifâde açıklığı cihetiyle insanların umûmuna en şümûllü ve kapsayıcı olan Kur'ân'ın tâ'rîf ettiği yol, Kur'ân'ın izlediği tarîk olan mi'râc-ı Kur'ânîdir. İşte bu en birincisi olan mi'râc-ı Kur'ânî; Risâle-i Nûr'un da takip ettiği en selâmetli olan cadde-i kübrâ ve kısa bir tarîk-i Kur'ânî'dir.

Bediüzzamân Hazretleri de son Ankara seyâhatlerinden birinde beş altı meb'us ziyâretine geldiği zaman sohbet esnâsında onlara şu husûsu anlatmıştı:

"Ben altmış sene evvel, bu zamanda hakîkate ulaştıracak bir yok arıyordum. Yâ'nî bu zamanda sağlam bir îmân ve i'tikâd elde etmek, İslâmı tam anlamak, menfî ve muzır çok cereyanların hücûmunda sarsılmamak için kısa bir yol aradım. Evvelâ " hükemâ mesleğine" mürâcaat ettim. Yalnız akıl ile hakîkate ulaşmak istedim. Pek çok zor ile iki defa hakîkate ulaştım. Baktım beşeriyetin en dâhileri dahi yarı yolda kalmışlar, ancak bir iki kişi sırf akıl ile hakîkate ulaşabilmişler.

O zaman dedim: " Beşerin en dâhilerinin gidemediği bir yol umûma tâ'mim olamaz." diye o yolu terk ettim. Çünkü çok

feylesoflar, hatta İbn-i Sina, Fârâbî, Aristo ve-sâireleri yarı yolda kalmışlar. Ancak bir iki kişi hakîkate çıkabilmiş gördüm. O zaman anladım ki, beşerin en dâhilerinin çıkamadığı bir yol, bir meslek, umûma cadde olamaz.

Sonra tasavvuf mesleğine mürâcaat ettim, tetkik ettim; gördüm ki çok nûrlu, çok feyizlidir. Fakat âzamî i'tinâ istiyor. Bu yolda ancak ehass-ul havas gidebilir. Bu da bu zamanda umûma yol olamaz diye Kur'ân'dan istimdâd eyledim. Cenâb-ı Hakka şükür, Risâle-i Nûr ihsân edildi. Bu zamanda ehl-i î mânın selâmetli, kısa bir tarîk-i Kur'ân'ıdır.[2]"

Elhasıl: Asrımızda Kur'ân namına en salahiyetli bir lisânla konuşup î mân ve Kur'ân hakikatlarını ders veren ve bütün şübhe ve tereddüd, evham ve vesvese hastalıklarını izale ve bütün medâr-ı şübhe noktaları ve en muğlak mes'eleleri halleden ve rûhun dört hassası olan akıl, his, irâde ve latife-i Rabbaniyeyi dördünü birden terbiye edip gayat-ul gayatına sevkeden Kur'ân-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın cadde-i kübrâsını açarak ders veren ve Kur'ân-ı Hakîm'in en derin tabakalarından süzülerek okuyanları hayrette bırakan akıcı bir üslûb hârikalığına sahip olan Risâle-i Nûr'dur.

Bedüzzaman Hazretleri mesleğini "Cadde-i kübrâ-yı Kur'âniye[3]" olarak tâ'rîf eder. Böylece mesleğinin dar bir kulvar ve patika bir yol olmadığını açık olarak ifâde etmiş olur. Mesleği olan Cadde-i Kübrâ-yı Kur'âniyeden şimdi ayrılanların, bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmeyerek yardım etmek ihtimalide olduğu îkazını yapar. Bu îkaz çok önemlidir. Çünkü zaman âhîr zamândır. Hem âhîr zamânda dinsizliğin iki cereyanı kuvvet bulmuş ve hükmünü icra etmeye devam etmektedir. Bu cereyanlar dâhilî ve hâricî cereyanlar olarak Risale-i Nûr'da tarifini bulmuştur. Bu cereyanları durduracak ve ta'mir edecek olan ancak Risale-i Nûr mizanlarıdır. Hem "Risale-i Nûr, yalnız bir cüz'î tahribatı, bir küçük haneyi ta'mir etmiyor; belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyeti içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kaleyi ta'mir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor; belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsit âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umûmî ve efkâr-ı âmmeyi ve umûmun, bâhusus avâm-ı mü'mînînin istinadgâhları olan İslâmî esaslar ve cereyanlar ve şeâirler kırılmasıyla, bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umûmîyi Kur'ân'ın i'câzıyla o geniş yaralarını, Kur'ân'ın ve î mânın ilâçlarıyla tedavi etmeye çalışıyor.[4]"

Böyle bir vazîfe ile mükellef olan ve Cadde-i Kübrâ-yı Kur'âniye mesleğinde giden Mi'rac-ı Kur'ânî yolundan ayrılmak elbette büün bir hasâret ve mes'uliyete hâiz bir durumdur!

Dipnotlar:

[1] Mesnevî-i Nuriye,2006,s.395

[2] Aydınlar Konuşuyor,1979,2.Baskı, s.399

[3] Lem'alar,2005,s.396

[4] Kastamonu Lahikası,2006,s.55